

H3T: architektura jako služba i zábava

Author: Petr Bým | Published: 04.03.2014

Pro architekty a projektanty současná doba není nijak zvláště příznivá. Jak se má v této krizi váš mladý ateliér?

My se máme fajn. Práce máme dost, vyděláme si na živobytí pro sebe i rodiny. Dokonce bychom řekli, že v poslední době děláme více než je zdrávo.

To zní až nezvykle.

Jsme trochu jiní než ostatní. Nejen navrhujeme, ale snažíme se na realizaci našich projektů podílet i prakticky. Sedět v kanceláři a jenom koukat do počítače, to pro nás moc není, chceme mít kontakt s realitou. A když nemáme práci jako architekti, vezmeme do ruky pilu - bez potíží se uживíme jako truhláři, fyzická práce nám nevadí.

Na čem pracujete právě teď?

Sám vidíte - tahle dřevěná deska, to je vlastně plastika je pro jedno obchodní centrum, jde o subdodávku pro Metrostav. A pracujeme současně na několika výstavních projektech - jde o výstavu pražská opevnění pro Vyšehrad a pak o expozici skleněných výrobků pro městské muzeum v Železném Brodu. Na Vyšehradu zkoušíme relativně nové technologie, u nás s nimi zatím nikdo nemá příliš zkušeností. Je to zajímavá práce, učíme se přitom.

Architektura - to jsou ovšem hlavně stavby. Jak jste na tom v tomto ohledu?

Víte, jak to funguje. Aby vás někdo oslovil s barákem, musíte mít reference a ty my nemáme. Zatím jsme toho udělali málo, spíše nějaké interiéry nebo drobné dostavby. Větší realizaci za sebou nemáme, to je

trochu problém.

Jsou tady soutěže. Pravda, říká se, že jich mnoho není?!

Do soutěží chodíme. Máme je rádi, protože v nich můžeme přemýšlet relativně svobodně. A nemáme ani pocit, že by jich bylo nějak málo. Ani ta korupce a manipulace snad nejsou tak strašné, jak se obvykle říká. Máme i nějaké výsledky. Soutěž na památník československým letcům RAF II. světové války pro České Budějovice jsme vyhráli. A v soutěži na přestavbu knihovny v Kardašově Řečici jsme postoupili do II. kola, ale v tom jsme bohužel skončili druzí. Zase - nemáme moc zkušeností, neumíme správně vyjednávat, možná ani prezentovat.

Třeba se tak úplně přesně netrefujete do vkusu zadavatelů. Jak vůbec hodnotíte současnou výstavbu, tedy vlastně dnes realizovanou architekturu?

Asi se to nedá nějak obecně říci. Jsou tady dobré věci, třeba NTK nebo nová budova pražské architektury. Ze starších věcí se nám líbí rodinné domy Davida Kopeckého, pěkné realizace má podle nás i ateliér HŠH, Ivan Rajniš či Josef Pleskot - je toho spousta.

Co ta tolik kritizovaná „developerská“ výstavba, která ostatně právě nyní „zuří“ tady kolem vás ve Vysočanech?

Ta se nám většinou nelíbí, po formální stránce, ale asi to patří k tomuhle období. Zajímavé je že se staví i relativně drahé objekty. Developpeři se musí snažit, aby přilákali klientelu, ale ta estetika je pořád nějak pokřivená - jenom to stojí víc peněz. Na druhou stranu: každéj máme jinej vkus ...

Za touto podle váš špatnou architekturou ovšem stojí vaši kolegové - neměli by hlavně oni usilovat o kvalitu?

Ale architekt přece nestaví, co ho napadne, je tu také zadavatel. Co se staví, to vždycky nějak zapadá do celkového společenského vědomí, architekti a společnost přece nežijí ve dvou různých světech. Není možné klienta považovat za blbce a za každou cenu mu vnutit svůj názor. Role architekta je dovést ho k řešení, které je optimální, poradit mu, když si sám neví rady, ale není možné mu diktovat. Asi říkáme právě toto, protože nemáme pocit, že architektura je nějaké čisté, vysoké umění. Spíše jde o řemeslo - a tam je vždy klíčový zákazník a jeho představy.

Pojďme zase do života. Vás veřejnost zná hlavně díky takovým opusům, jako jsou vaše Vyhlídkové kadibudky, Čajový dům Muštelka nebo ta Vyhlídková lavička, s níž jste loni vyhráli soutěž Young Architects Award. To jsou takové spíše žerty, architektura to moc není - nebo v takových věcech vidíte smysl vaší práce?

Ale ta lavička je dobrá. Nás tam ta loď, která dnes brání výhledu přes Vltavu, dost štve. Tím spíše, že jsme tam léta předtím sedávali s lahví piva - studia jsme dokončili na UMPRUM, z té klasické architektury na ČVUT jsme zběhli. Budova UMPRUM je na nábřeží a my často rovnou ze školy šli na tuhle krásnou vyhlídku. Ta lavička měla upozornit na to, že leckdy si lidé berou z veřejného prostoru víc, než jim patří. Nás ty věci, kterým vy říkáte žerty, baví. Je to prostě zábava a občas je to nutné, abychom se vůbec udrželi při smyslech.

A až přestanete žertovat, co byste rádi postavili?

To víte, určitě nějaký ten barák. Hodně nás mrzí ta Kardašova Řečice. Byli jsme v té soutěži jediní, kdo tu klasicistní budovu chtěli nějak dostavět. Jsme dodnes přesvědčeni, že by to bylo prima pro obec i lidi a nakonec i pro ten pěkný starý dům, vůči kterému jsme se snažili chovat co nejvíc ohleduplně.

Foto: archiv H3T

04.03.2014 08:00, Petr Bým